

SANTARCTICA

2

SANTARCTICA

2

Eduard Meinema

Santarctica 2

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Depositphoto

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403848327

NUR 334

All rights reserved.

Santarctica 2. Een kosmische kerst.

De goede oude Nick is klaar om de kerstcadeautjes te gaan bezorgen.

Of... bijna klaar.

Want vlak voordat hij vertrekt, ontdekt hij dat zijn voormalige werkplaats, op de Noordpool op aarde, misbruikt blijkt te zijn door criminelen. Een syndicaat van gevaarlijke beroepscriminelen gebruikt kerstcadeaus als dekmantel om hun illegale goederen over de hele wereld en daarbuiten te bezorgen.

Dat zijn verrassingen die Nick niet kan waarderen.

En zeker niet toestaan.

Maar de tijd dringt en hij staat er alleen voor...

1

Nicholas Claus keek op het analoge klokje dat hij met klittenband op zijn dashboard had bevestigd. ‘Nog anderhalve dag. Moet lukken,’ zei hij, om zichzelf moed in te praten, tegen zichzelf. Diep in zijn hart wist hij donders goed dat anderhalve dag eigenlijk te kort was en, nog dieper in zijn hart, wist hij ook dat Mrs. Claus, zoals gewoonlijk, weer eens gelijk had. Dat hij alles weer op het laatste moment moest regelen en dat dat dat vandaag of morgen fout zou uitpakken. Maar dat zou hij nooit toegeven.

Zijn Ruimte Slee was leeg en er was, behalve hem, niemand aan boord van het schip. Zijn maag knorde, wat in het lege laadruim opvallend hard klonk. ‘Hmm. Een kleinigheidje kan geen kwaad.’ Hij sprak tegen zijn boardcomputer: ‘Een paar koekjes en een beker warme chocolademelk.’

‘Uw bestelling wordt klaargemaakt,’ zei een stem met een Frans accent dat verdacht veel op de stem van Bocuse leek. Een grapje van de elfen die het onderhoud van de rode slee verzorgden.

Nick leunde achterover, legde zijn handen op zijn bolle buik en genoot van het uitzicht. Het was rustig, zo vlak voor Kerst was er niet veel verkeer. Gelukkig maar, want hij wilde niet opvallen. Eigenlijk wilde hij helemaal niet gezien worden. ‘Ah, wat een leven!’ zuchtte hij tevreden.

Nog geen minuut later hoorde hij een ‘Ping’. Het teken dat zijn bestelling klaar was. Hij ging rechtop zitten. Tikte tegen het luikje in het dashboard en kon de lekkernijen al bijna in zijn

mond proeven. Alleen... Het luikje bleef dicht. ‘Hee, wa’s dat nou?’ momperde hij hongerig. Hij tikte nog een keer, maar nu harder, op het luikje. Nog steeds niets. ‘Potdomme,’ gromde hij. ‘Computer, doe het luik open!’

‘Buitenluik wordt geopend,’ sprak de boordcomputer.

‘Huh? W-wat? Nee! Niet het buitenluik!’ gilde Nick. Hij hoorde het hydraulische systeem al ontluchten. Binnen enkele seconden zou het luik opengaan en zou hij, waarschijnlijk met stoel en al, naar buiten worden gezogen en de eindeloze ruimte in worden geslingerd. ‘Sluiten, direct sluiten!’ gilde Nick. ‘Sluit. Het. Luik!’

‘Bui-ten-luik ge-sloten,’ sprak de boordcomputer haperend.

‘Oh nee. Wat gebeurt er?’ riep Nick terwijl zijn handen alles wat hij kon aanraken, aanraakte, in de hoop dat zijn vertrouwde vervoermiddel het weer ging doen. ‘Geen pech. Alsjeblieft, niet nu!’

De motor van de Ruimte Slee begon steeds harder te sputteren. Het toestel ging hortend en stotend verder. Langzamer en langzamer, tot de motor geen geluid meer maakte en de slee in een glijvlucht verder ging.

‘Lekker dan,’ zuchtte Nick. ‘Pech onderweg. Anderhalve dag voor Kerst.’ Hij zuchtte nog dieper. ‘Hoe ga ik dat aan Mrs. Claus vertellen...?’

2

‘Nick?’ vroeg Jessica Claus gehaast. ‘Ben je er al bijna?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Daarna, schuchter, timide en terughoudend, een verklaring en een soort van excuus.

‘Hoe bedoel je? Pech?’ Jessica negeerde zijn slappe excuus. Haar stem klonk nu niet alleen gehaast, maar ook boos. ‘Ik had het je nog *zó* gezegd! Altijd alles op het laatste moment doen, Nick, dan vraag je erom!’ Ze hield haar hand voor het microfoontje en riep, om haar boosheid van zich af te zetten, heel hard ‘Wuhuuuuuu...’. De elfen in de Werkplaats keken verschrikt om.

Aan de andere kant van de lijn, duizenden kilometers verwijderd van Santarctica, hoorde Nick zijn vrouw gillen. Zijn tenen kromden zich. Ze was boos.

Heel. Erg. Boos.

‘En nu?’ vroeg ze ineens heel kalm.

‘Eh...’ Nick wist zich even geen raad met deze stemmingswisseling. ‘Ik, eh...’

‘Je hebt toch hopelijk wel een noodplan, he? Nick?’

‘Euh, ik eh...’

‘Je hebt nog maar anderhalve dag, Nick. Wat zeg ik? Niet eens meer anderhalve dag! We werken ons hier, in de Werkplaats, uit de naad om alles op tijd af te krijgen. En het enige dat jij moet doen is pakpapier ophalen. Pakpapier, Nick!’